Tweede Kamer der Staten-Generaal

2

Vergaderjaar 1984–1985

18 687

Het achterwege laten van de herziening van het wettelijk minimumloon, van de uitkeringen krachtens een aantal sociale verzekeringswetten en van een aantal uitkeringen en pensioenen krachtens enige andere wetten per 1 januari 1985 en per 1 juli 1985, alsmede het achterwege laten per 1 juli 1985 van de herziening van de basiskinderbijslagbedragen

A

OORSPRONKELIJKE TEKST VAN HET VOORSTEL VAN WET EN VAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ONTWERP VAN WET

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenselijk is, in verband met de uit de sociaal-economische situatie voortvloeiende noodzaak tot beperking van de uitgaven in de collectieve sector, om de herziening van het wettelijk minimumloon, van de basiskinderbijslagbedragen, van de uitkeringen krachtens een aantal sociale verzekeringswetten en van een aantal uitkeringen en pensioenen krachtens enige andere wetten per 1 januari 1985 en 1 juli 1985 achterwege te laten;

Zo is het, dat Wij, de Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel 1

1. Per 1 januari 1985 en per 1 juli 1985 blijft de toepassing van:

a. artikel 14, eerste lid, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Stb. 1968, 657);

b. artikel 15, eerste lid, van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Stb. 1977, 492);

c. artikel 5a, eerste lid, van de Wet Werkloosheidsvoorziening (Stb. 1964, 485);

d. artikel 9a, eerste lid, van de Coördinatiewet Sociale Verzekering (Stb. 1966, 64);

e. artikel 18, eerste lid, van de Wet uitkeringen vervolgingsslachtoffers 1940–1945 (Stb. 1977, 494);

f. artikel 25, eerste lid, van de Wet uitkeringen burgeroorlogsslachtsoffers 1940–1945 (Stb. 1984, 94);

g. artikel 31a, eerste lid, van de Wet buitengewoon pensioen 1940–1945 (Stb. 1977, 493);

h. artikel 28a, eerste lid, van de Wet buitengewoon pensioen zeelieden-oorlogsslachtoffers (Stb. 1977, 495);

alsmede van het daaromtrent in de wet van 22 december 1983 (Stb. 674) bepaalde, achterwege.

2. In afwijking van de in het eerste lid genoemde artikelen wordt bij de herziening per 1 januari 1986 uitgegaan van het procentuele verschil tussen het indexcijfer der lonen op 31 oktober 1985 en 30 april 1985.

a. 1 januari 1985 t/m 31 december 1985: 1,18%
b. 1 januari 1986 t/m 31 december 1986: 1,89%
c. 1 januari 1987 t/m 31 december 1987: 2,13%
d. na 31 december 1987: 2,72%

Artikel 2

1. Per 1 januari 1985 en per 1 juli 1985 blijft de toepassing van artikel 13, tweede lid, van de Algemene Kinderbijslagwet (Stb. 1980, 1) achterwege.

2. Voor de eerstvolgende toepassing van artikel 13, tweede lid, van de Algemene Kinderbijslagwet met ingang van een na 1 juli 1985 gelegen datum, wordt, in afwijking van artikel II, tweede lid, van de Wet van 29 december 1982, Stb. 745, van artikel II, tweede lid, van de Wet van 29 juni 1983, Stb. 302, en van artikel 2, tweede lid, van de Wet van 22 december 1983, Stb. 674, onder «het prijsindexcijfer, waarop de laatste herziening is gebaseerd» verstaan: het prijsindexcijfer van de gezinsconsumptie over de maand april 1985.

Artikel 3

Artikel II, tweede lid, van de Wet van 29 december 1982, Stb. 746, wordt vervangen door:

2. Deze korting bedraagt ten aanzien van kinderbijslag verschuldig over kalenderkwartalen gelegen in de periode:

Artikel 4

Deze wet treedt in werking met ingang van 1 januari 1985.

Lasten en bevelen dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat alle ministeries, autoriteiten, colleges en ambtenaren wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,

II. MEMORIE VAN TOELICHTING

1. Inleiding

Ook voor 1985 is, ten einde te komen tot een verdere terugdringing van het financieringstekort, voorzien in een beperking van de uitgaven in de collectieve sector. Voor de sociale zekerheid betekent dit een ombuigingstaakstelling in 1985 van 2,5 miljard.

De invulling van deze taakstelling zal grotendeels geschieden door het treffen van specifieke maatregelen met betrekking tot de Ziektewet en door het verlagen van de uitkeringspercentages ingevolge de WAO, de WW en de WWV.

De bijdrage van bovengenoemde maatregelen aan de besparingen is evenwel onvoldoende om een volledige invulling te kunnen vormen voor de taakstelling voor de sociale zekerheid.

Het is daarom onvermijdelijk dat ook in 1985 generieke maatregelen zullen moeten worden getroffen met betrekking tot het minimumloon en de sociale zekerheid. De regering is van oordeel dat hoewel de minima zoveel mogelijk moeten worden ontzien bij de invulling van de bezuiniging, zij niet kunnen worden uitgezonderd. In tegenstelling tot het afgelopen jaar zullen echter generieke kortingen kunnen worden voorkomen. De voorgestelde maatregelen hebben dan ook een beperkte invloed op de koopkrachtontwikkeling van de minima. Het totaal van deze maatregelen zal 270 miljoen opleveren in 1985.

In het kader van het voor het jaar 1985 te voeren beleid ten aanzien van een aantal regelingen in de collectieve sector zijn ook de wetten voor oorlogsgetroffenen in ogenschouw genomen. De regering heeft gemeend dat, gezien het bijzondere karakter van deze wetten, verlagingen van de uitkeringspercentages als van de WAO, de WW en de WWV is voorgesteld, in de wetten voor oorlogsgetroffenen geen doorwerking moeten vinden.

De SER concludeert dat de maatregelen in dit wetsvoorstel evenals de vergelijkbare maatregelen die met betrekking tot het minimumloon en de sociale uitkeringen in 1984 zijn doorgevoerd, voornamelijk vanuit budgettaire argumenten worden verdedigd. De raad concludeert dat deze argumentatie is gebaseerd op het meerjarige financieel-economische beleid van het kabinet.

De Raad verwijst met betrekking tot haar standpuntbepaling inzake dit financieel-economisch beleid van het kabinet dan ook naar het advies van 21 oktober 1983 inzake voorstellen ten aanzien van minimumloon en sociale zekerheid voor 1984.

2. Beleidsvoorstellen 1985

2.1. *Bevriezing, minimumloon, sociale uitkeringen en enkele andere uitkeringen en pensioenen*

De regering stelt voor de aanpassingen in 1985 van het minimumloon, sociale uitkeringen en enkele andere uitkeringen en pensioenen, zoals die ieder half jaar geschieden aan de hand van de Wet aanpassingsmechanismen (WAM) achterwege te laten. Uitgaande van een loonmatiging in de marksector – als gevolg van het op grote schaal omzetten van loonaanspraken voor arbeidsduurverkorting – welke in de orde van grootte ligt zoals in het regeerakkoord is beoogd, zou het wel toepassen van het indexeringsmechanisme conform de WAM naar verwachting in 1985 een stijging van het minimumloon en de sociale uitkeringen betekenen van 0,4% op jaarbasis.

Deze stijging voor 1985 is opgebouwd uit een te verwachten stijging van het minimumloon en sociale uitkeringen per 1 januari 1985 met 0,3% en per 1 juli 1985 met 0,2%.

De beperkte stijging van de index voor de aanpassing per 1 januari is het gevolg van het feit dat in 1984 in een zeer groot deel van de c.a.o.'s afspraken zijn gemaakt over het inleveren van de loonaanspraken voor arbeidsduurverkorting.

De regering gaat ervan uit dat ook in 1985 dit het geval zou zijn. De door het kabinet verwachte loonmatiging in 1985 zal overigens pas tot uitdrukking komen in de indexaanpassing van 1 juli 1985, voor zover het afspraken betreft die per 1 januari 1985 ingaan.

Een en ander betekent dat er naar verwachting in 1985 sprake zal zijn van een zeer beperkte stijging van de *contractlonen. Hierdoor zal ondanks* de voorgestelde maatregelen in 1985 het verschil in ontwikkeling tussen de lonen in de marktsector en de ontwikkeling van minimumloon, sociale uitkeringen en enkele andere uitkeringen en pensioenen gering zijn.

Daar de voorgestelde maatregel ook betrekking heeft op het wettelijk minimumloon zal ook in 1985 de netto-koppeling tussen minimumloon en de minimumuitkeringen in stand blijven. De Regering hecht er aan deze koppeling te handhaven zeker gezien het ad-hoc karakter van de voorgestelde maatregel. Een ontkoppeling tussen minimumloon en de minimumuitkeringen – hetgeen het gevolg zou zijn bij een verschil in aanpassingspercentage tussen beide – zou naar het oordeel van de Regering uitsluitend het gevolg mogen zijn van structurele wetgeving.

De wetgeving van de oorlogsgetroffenen kan wat betreft doelgroep, aard en niveau der voorzieningen het meest verwant worden geacht met de militaire pensioenwetgeving. Daar in de voorstellen tot bevriezing per 1 januari 1985 en per 1 juli 1985 ook de militaire invaliditeitspensioenen, door middel van de doorwerking van de bevriezing van de ambtenarensalarissen, zijn betrokken, is er aanleiding deze maatregelen ook op de uitkeringen en pensioenen van oorlogsgetroffenen van toepassing te laten zijn.

Deze uitkeringen en pensioenen blijven daarmee per 1 januari 1985 en per 1 juli 1985 op hetzelfde niveau gehandhaafd.

Het niet aanpassen van minimumloon en sociale uitkeringen en andere uitkeringen en pensioenen levert voor 1985 een besparing op van 180 miljoen, waarvan 50 miljoen neerslaat op de rijksbegroting. De structurele bedragen zijn respectievelijk 225 en 60 miljoen.

Ten aanzien van de voorgenomen maatregel om de indexering van minimumloon en sociale uitkeringen in 1985 achterwege te laten heeft de SER een verdeeld standpunt ingenomen. Een deel van de Raad is het geheel eens met de voorgestelde

maatregel, hoewel dit deel de argumentatie met betrekking tot het minimumloon niet onderschrijft.

Dit deel van de raad verwijst hiervoor naar het standpunt dat is verwoord in het eerdergenoemde advies van de raad van 21 oktober 1983. Hierin wordt door dit deel van de Raad gepleit om in verband met de noodzakelijk geachte grote flexibiliteit en differentiatie in de loonvorming, de druk die het minimumloon op de onderkant van het loongebouw uitoefent, te verminderen. Een bevriezing van het minimumloon in 1985 kan hierop een gunstige uitwerking hebben. Met betrekking tot de sociale uitkeringen onderschrijft dit deel het budgettaire argument van het kabinet.

Een ander deel van de raad ziet geen aanleiding om de indexering van het minimumloon en sociale uitkeringen achterwege te laten. Dit deel stelt dat de in de Wet aanpassingsmechanismen vastgelegde indexeringssystematiek een parallelle inkomensontwikkeling beoogt te realiseren tussen werknemers die onder een c.a.o. vallen enerzijds en minimumloners en uitkeringstrekkenden anderzijds. Naar de mening van dat deel van de raad betekent het niet toepassen van de indexering voor de betrokken categorieën een extra inkomensoffer, omdat de uit het Stichtingsakkoord van november 1982 voortvloeiende loonmatiging ook reeds via het indexeringsmechanisme doorwerkt naar het minimumloon en de sociale uitkeringen.

Dit deel van de raad wijst er bovendien op dat in 1984 mede ten gevolge van de verlaging van 3% van het minimumloon en de sociale uitkeringen en het achterwege laten van de indexering, de minimumloners en minimumuitkeringstrekkenden een koopkrachtachteruitgang hebben ondervonden van 3 à 3½% (exclusief echte-minima toeslag), terwijl de modale werknemer (exclusief incidenteel) gelijk is gebleven dan wel licht is gestegen (0,5%).

Deze ongelijke ontwikkeling zal zich ook in 1985 voordoen. Dit deel van de raad wijst erop dat de modale werknemer zijn koopkracht ziet stijgen met 2% en dat de koopkracht van de minimumloner en de uitkeringsgerechtigde op minimumniveau gelijk blijft of licht zal stijgen (0,5%).

Bovendien zullen de zogenaamde meerjarige echte minima geconfronteerd worden met een inkomensachteruitgang die kan oplopen tot 3%.

Tot slot wijst dit deel van de raad erop dat de bovenminimale uitkeringen, mede door de bevriezing, met een koopkrachtachteruitgang worden geconfronteerd, die kan oplopen tot ruim 5% voor arbeidsongeschikten.

De regering is zich er ter dege van bewust dat met name de uitkeringsgerechtigden in de afgelopen periode aanzienlijke inkomensoffers hebben gebracht. Deze offers zijn naar het oordeel van het kabinet noodzakelijk, ten einde mede via een beperking van de collectieve lastendruk te komen tot een beter economisch klimaat. Een versterking van de Nederlandse economie zal uiteindelijk het aantal personen dat gebruik moet maken van een uitkering kunnen terugdringen.

De constatering door een deel van de raad dat er een verschil in koopkrachtontwikkeling bestaat tussen het minimuminkomen en het modale inkomen van een werknemer is juist. Daarbij kan echter worden opgemerkt dat ten opzichte van de salarissen van ambtenaren er zowel in 1984 als in 1985 sprake is van een gelijkmatige koopkrachtontwikkeling.

Met betrekking tot de maatregel zelf is reeds in de inleiding aangegeven dat het grootste deel van de bezuinigingen op de sociale zekerheid in 1985 wordt ingevuld met maatregelen die betrekking hebben op de bovenminimale uitkeringen, waardoor de maatregelen met betrekking tot de minima zoveel als mogelijk beperkt kunnen blijven. Het is evenwel niet mogelijk de minima geheel te ontzien.

Overigens acht de regering het, zeker gezien de sterke nivellering die in het afgelopen decennium heeft plaatsgevonden, niet zonder meer onaanvaardbaar wanneer het verschil tussen het minimuminkomen en de overige inkomens enigszins toeneemt.

2.2. *Bevriezing kinderbijslagbedragen*

De Regering stelt voor om de basiskinderbijslagbedragen te stabiliseren op het peil per 1 juni 1984 door de aanpassing in 1985 aan de prijsontwikkeling achterwege te laten.

Bij de afweging van de te treffen ombuigingsmaatregelen heeft een rol gespeeld dat een beperking van de kinderbijslag – in tegenstelling tot vrijwel iedere andere maatregel op het terrein van de sociale zekerheid – betekent dat niet uitsluitend degenen worden getroffen, die volledig zijn aangewezen op een sociale zekerheidsuitkering. De maatregel op het gebied van de kinderbijslag heeft derhalve een breed draagvlak, zodat het effect per gezin relatief beperkt is.

Per 1 januari 1983 is de kinderbijslag mede afhankelijk gemaakt van de leeftijd van het kind. De differentiatie naar leeftijd houdt in dat voor een kind van 0 tot 6 jaar recht bestaat op 70% van de basiskinderbijslagbedragen, voor een kind van 6 tot 12 jaar 100% en voor een kind van 18 tot 27 jaar 130%. Voor de jaren 1983 tot 1987 is een overgangsregeling getroffen om geleidelijk naar de verhouding van 70 : 100 : 130 te groeien. Invoering van de 70 : 100 : 130 verhouding kan echter niet neutraal worden bekostigd, omdat de categorie kinderen van 12 tot 18 jaar (waarvoor 130% gaat gelden) groter is dan de categorie kinderen van 0 tot 6 jaar (waarvoor 70% gaat gelden). In verband hiermee is bij invoering van de leeftijdsafhankelijkheid besloten tot een algemene korting op de bedragen voor de hele categorie kinderen van 0 tot 18 jaar. De algemene korting loopt jaarlijks enigszins op, omdat ook de verhouding van 70 : 100 : 130 geleidelijk tot stand komt. De Regering is echter van mening dat die algemene korting niet dient te cumuleren met de voorgestelde bevriezing. Deze opvatting resulteert erin dat tevens wordt voorgesteld om de algemene korting die voor 1985 1,89% zou bedragen te handhaven op het niveau van 1984, namelijk 1,18%.

Om te voorkomen dat de cumulatie *van bevriezing en algemene korting* toch met ingang van 1 januari 1986 plaatsvindt, worden de kortingspercentages over de na 1985 gelegen jaren verlaagd met 0,71 procentpunt, zijnde het verschil tussen de eerdergenoemde percentages van 1,89 en 1,18.

Voor het bepalen van het besparingseffect van de voorgestelde bevriezing is verondersteld dat bij ongewijzigd beleid de bedragen per 1 januari 1985 zouden zijn aangepast met 1,5% en per 1 juli 1985 met 0,5%.

Op basis daarvan zou een besparing optreden van 135 mln. in 1985 en 155 mln. over de volgende jaren. Het handhaven van de algemene korting op 1,18% heeft een tegenovergesteld effect van 45 mln. (zowel over 1985 als structureel), zodat per saldo een besparing over 1985 resulteert van 90 mln. De structurele besparing beloopt derhalve 110 mln.

Ook met betrekking tot de voorstellen inzake de kinderbijslag heeft de SER een verdeeld advies uitgebracht.

Een deel van de raad wijst de bevriezing van de kinderbijslagbedragen af. Dit deel constateert dat het inkomenseffect van de maatregel groter is voor ouders en verzorgers met een laag inkomen dan voor ouders en verzorgers met een hoog inkomen. Voorts concludeert dit deel van de Raad dat de bevriezing van de kinderbijslag cumuleert met de inkomenseffecten die voortvloeien uit andere voorgestelde maatregelen ten aanzien van ambtenaren, trendvolgers, uitkeringsgerechtigden en zieke werknemers. Dit deel van de Raad sluit zich aan bij de zienswijze van de Raad van State dat «in het totaal van de voorgenomen lastenverzwaring gezinnen met kinderen meer dan gemiddeld worden getroffen».

Een ander deel van de raad acht, in het licht van de noodzaak om te komen tot een daling van de collectieve lastendruk, de voorgenomen bevriezing aanvaardbaar. Dit deel wijst op de beperkte inkomenseffecten van de maatregel en wijst er bovendien op dat bij de vaststelling van een eenmalige uitkering voor de echte minima rekening wordt gehouden met de aanwezigheid van kinderen.

In tegenstelling tot het deel van de raad, dat de bevriezing van de basiskinderbijslagbedragen afwijst, is de regering van mening dat de partiële inkomenseffecten van de maatregel op het terrein van de kinderbijslag aanvaardbaar zijn.

Zoals reeds in het nader rapport aan de Koningin van 14 september 1984 over de Miljoenennota is opgemerkt, komt het inkomenseffect voor een gezin met twee kinderen in de leeftijd van 6 tot en met 11 jaar neer op een totaal bedrag van f 32 op jaarbasis. Daarbij komt dat – zoals het andere deel van de raad opmerkt – bij de vaststelling van de hoogte van de eenmalige uitkering voor de echte minima rekening wordt gehouden met de getroffen maatregelen in de kinderbijslagsfeer. De regering ziet dan ook geen aanleiding om op grond van het SER-advies het voorstel op het terrein van de kinderbijslag aan te passen.

3. Inkomensgevolgen

Zoals aangegeven betekent een bevriezing van het minimumloon en de sociale uitkeringen dat de WAM-indexering in 1985, die geraamd wordt op 0,4 procent op jaarbasis, niet zal worden toegepast. De partiële inkomenseffecten van deze maatregel zijn in tabel 1 weergegeven, waarin eveneens de voorlopige raming van de koopkrachtontwikkeling voor alleenverdienende uitkeringsgerechtigden in 1985 is opgenomen.

Ondanks de bevriezing treedt voor de minima een – zij het geringe – koopkrachtverbetering op. Door de premiedalingen en de belastingverlaging treedt namelijk een netto-inkomensverbetering op die enigszins groter is dan het effect van de geraamde prijsstijging in 1985.

Tabel 1. Koopkrachtontwikkeling voor uitkeringsgerechtigden in 1985

	Koopkracht 1985 excl. kabinetsvoornemens	Effecten van de maatregel uit dit wetsvoorstel[1]	Effecten van de overige kabinetsvoornemens	Koopkracht 1985
Minima	+ 0,5	– 0,2	0	+ 0,3
WAO-modaal	– 0,4	– 0,3	– 5,0	– 5,7
max.dagl.	– 0,3	– 0,3	– 5,0	– 5,6
WWV-modaal	+ 0,9	– 0,3	– 2,7	– 2,1
max.dagl.	+ 0,9	– 0,3	– 2,8	– 2,2

[1] Exclusief kinderbijslag (koopkrachteffecten voor uitkeringsgerechtigden worden gebruikelijk exclusief kinderbijslag gepresenteerd).

In bovenstaande tabel is afgezien van de koopkrachttoeslag aan meerjarige echte minima. Bij de methodiek van bijzondere koopkrachtbescherming aan de echte minima, zoals die sedert 1981 is toegepast, worden jaarlijks incidentele toeslagen verstrekt als tegemoetkoming in het betreffende jaar geleden koopkrachtverlies. Door deze methodiek treedt evenwel in het daaropvolgende jaar voor meerjarige echte minima een koopkrachtverlies op van gelijke omvang als het koopkrachtherstel in het toeslagjaar.

In 1985 resulteert voor de minima een lichte koopkrachtstijging. Er is derhalve in beginsel geen aanleiding om een koopkrachtmaatregel voor de echte minima te treffen. Omdat echter in 1984 in aanzienlijke mate koopkrachtreparatie heeft plaatsgevonden, zal zonder nadere voorziening in 1985 voor de meerjarige echte minima een koopkrachtverlies optreden dat, afhankelijk van de groep van meerjarige echte minima, varieert van 3,1% tot 4,6%.

Ten einde deze achteruitgang zo goed mogelijk te ondervangen, heeft de regering gemeend voor 1985 een bedrag voor koopkrachtherstel uit te trekken van 200 mln. Gobaal kan becijferd worden dat daarmee het koopkrachtverlies van de meerjarige echte minima in 1985 kan worden beperkt tot 1,5 à 3%.

Met het voorziene bedrag van 200 mln. kan derhalve geen volledig koopkrachtherstel worden geboden. Een dergelijke compensatie past ook niet in het streven van de regering om de koopkrachttoeslagen voor de meerjarige echte minima gefaseerd te beëindigen. Een beëindiging van de koopkrachttoeslagen betekent immers dat, zij het in fases, een vermindering van koopkracht voor de echte minima optreedt. Dit verlies kan, zoals ook voor 1985, worden beperkt door de sociale minimumuitkeringen zoveel mogelijk te ontzien. Dan wordt ook een wezenlijk structurele oplossing voor deze inkomenscategorie geboden.

Voor de bovenminimale uitkeringen zijn de partiële koopkrachteffecten uit hoofde van dit wetsvoorstel relatief beperkt. Door het voornemen van de regering om de uitkeringspercentages te verlagen naar 70 (onder verrekening van de dagloonkortingen in 1984) treden daarnaast voor deze categorie inkomenseffecten op van circa 5 procent voor WAO-gerechtigden en ruim 2,5 procent voor WWV-gerechtigden.

De inkomenseffecten van de maatregelen in de sfeer van de kinderbijslag zijn in tabel 2 weergegeven.

Tabel 2. Inkomenseffecten voor werknemers van de bevriezing van de kinderbijslag per 1/1/1985 en per 1/7/1985

	Nominaal	Minimumloon	Modaal loon	2x modaal loon
	(guldens)	(procenten)		
Gezinnen met:				
1 kind	– 12	– 0,06	– 0,05	– 0,03
2 kinderen	– 32	– 0,15	– 0,12	– 0,08
3 kinderen	– 52	– 0,22	– 0,18	– 0,12
4 kinderen	– 76	– 0,29	– 0,24	– 0,16
5 kinderen	– 100	– 0,35	– 0,29	– 0,21
6 kinderen	– 126	– 0,41	– 0,34	– 0,25
7 kinderen	– 152	– 0,46	– 0,39	– 0,28
8 kinderen	– 181	– 0,50	– 0,43	– 0,32

Voor een gezin met twee kinderen in de leeftijd van 6 tot en met 11 jaar, waarmee in het koopkrachtbeeld van werknemers rekening wordt gehouden, zal de bevriezing betrekking hebben op 32 gulden in 1985. De koopkrachteffecten van deze maatregel variëren al naar gelang de inkomenshoogte tussen –0,05 à –0,15 procent. In tabel 2 zijn eveneens de inkomenseffecten voor gezinnen met een ander kindertal weergegeven.

4. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 3

Reeds in paragraaf 2.2 van het algemeen deel van deze memorie is opgemerkt dat de bevriezing van de basiskinderbijslagbedragen naar de mening van de regering niet dient te cumuleren met de algemene korting als gevolg van de invoering van de leeftijdsafhankelijkheid van de kinderbijslagbedragen. Daarbij is voorts opgemerkt dat deze opvatting gevolgen heeft voor de kortingspercentages over de jaren gelegen na 1985.

Bij de wet van 29 december 1982 (Stb. 742) zijn de kortingspercentages oorspronkelijk vastgesteld op:

1,18 over 1983
2,41 over 1984
3,12 over 1985
3,83 over 1986
4,07 over 1987
4,66 over 1988 en volgende jaren.

Ook bij de bevriezing van de kinderbijslagen over 1984 is besloten dat die bevriezing niet mocht cumuleren met de algemene korting in verband met de leeftijdsafhankelijkheid. Het percentage van 1,18 over 1983 diende dan ook voor 1984 te worden gehandhaafd. Om te voorkomen dat de cumulatie van bevriezing en algemene korting toch met ingang van 1985 zou plaatsvinden zijn de kortingspercentages voor 1985 en volgende jaren als volgt vastgesteld.

1,18 over 1983
1,18 over 1984
1,89 over 1985
2,60 over 1986
2,84 over 1987
3,43 over 1988 en volgende jaren.

Voor 1985 wordt inhoudelijk dezelfde maatregel voorgesteld als voor 1984: bevriezing van de basiskinderbijslagbedragen, wèl de volgende stap in de leeftijdsdifferentiatie, maar geen korting van 1,89% (zie hiervoor) maar handhaving van de korting op het niveau van 1984, i.c. 1,18%. De kortingspercentages worden dan als volgt:

1,18 over 1983
1,18 over 1984
1,18 over 1985
1,89 over 1986
2,13 over 1987
2,72 over 1988 en volgende jaren.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
J. de Koning

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
J. P. van der Reijden